

PROLOGAS

Jos plaukai juodi ir tankūs, ant pečių šokčioja stangrios garbanos. Jos akys mėlynos, tamsesnės už jo, jis supranta, kad ji – daug gražesnis vaikas. Tėvų numylėtinė, bet jam neskaudu. Jos vardas – Sira, jai dešimt metų, ir ji – jo gyvenimo variklis.

– Greičiau! – atsigręžia Sira, ragindama broliuką. – Jis pirmą kartą pražys. Negaliu pražiopsoti tokio įvykio!

Berniukas tapena kiek neša jo trumpos kojytės.

– Kas pražys?

– Gėlė, paikše! Ta, kurios laukiau pražystant. Didžiulis juodas vilkdalgis!

Jis trepteli kaire koja ir sustoja.

– Nevadink manęs paikšu.

Ji atsisuka, iš nekantrumo išplėtusi akis.

– Nenorėjau užgauti. Nagi eime!

Vėl pradėjęs sekti paskui ją, jis vaikiškai naiviai klausia:

– Iš kur žinai, kad ji tuoj pražys?

Sira stabteli, šį kartą ilgiau, ir irzliai dėbteli į broliuką.

– Stebėjau pumpurą pastaruosius tris mėnesius. Šiandien pirmoji pavasario lygiadienio diena. Tu apskritai ką nors žinai?

Berniukas bidzena toliau, iš paskutiniųjų stengdamasis neat-silikti. Jis nori pamatyti pražystant juodąjį vilkdalgį – rodos, tai įvykis, šįryt turėsiantis atsitikti pirmą kartą, – bet toli gražu ne taip, kaip sesuo. Tik Siros jaudulys ir jam suteikta garbė džiaugtis kartu ūkanotu apyaušriu stumia jį per žolėtas kalvas į krūmus ir brūzgynus.

Staiga Sira sustoja, pritupia ir lengviau atsidūsta.

– Nepražiopsojom! Žiūrėk, štai jis.

Galų gale berniukas pasiveja seserį, atsistoja šalia ir dirsteli į aukš-tą žalią stiebą su tobulos formos juodu pumpuru. Pakreipia galvą.

– Čia jis?

– Žinoma, jis! – purkšteli Sira, neatplėsdama akių nuo pumpu-ro. – Dabar užsičiaupk ir žiūrėk! Vaizdas bus įspūdingas.

Visą trumpą gyvenimą berniukas matė sesers žavėjimąsi keis-tais ar nepaprastais dalykais, kaip antai neįprastomis gėlėmis, likusiais našlaičiais miško žvėreliais, žilpinančiais saulėlydžiais. Dažnai jis tik sėdėdavo ir žiūrėdavo, apimtas pagarbios baimės dėl jos polinkio į nuotykius, ir gailėdavosi, kad yra dar per mažas suptis virš bedugnės, prisirišęs per juosmenį virve. Jis gūžteli pe-čiais ir šlepteli greta jos ant drėgnos žolės, nuramintas minties, kad ne visada bus ketverių metų.

Staiga dešinėje lūždamos trakšteli šakelės, ir abu pasuka galvas ton pusėn.

– Kas ten buvo?

Sira skubiai nuryja gumulą gerklėje, plaukai ant jos liauno kūno pasišiausia. Ji atsisuka į berniuką narsia mina.

– Nieko. Nebūk mažas.

Brakšteli, jau arčiau, dar viena šakelė, berniukas vėl krūpteli.

– kažkas ateina?

– Cit! Iš kur aš galiu žinoti? Bet jei tylėsi ausis suskliautęs, nueis.

Nenuėina. Po valandėlės iš rūko išnyra šlykštus milžiniškas pa-daras, panašus į žmogų, bet teturintis pusę veido, ir atsistoja prie-šais. Vaikai suklinka, apsikabina ir klupdami ima trauktis. Sira pradeda drebėti.

– K...kas tu?

Padaras atsitiesia, atrodo, kad jis dar labiau išaugo.

– Aš Mardukas.

Sira aikteli, lyg vardas paaiškintų, ko čia reikia milžinui. Iš-kečia persigandusias akis sulig patrankos sviediniais ir dirsteli į broliuką. Šis timpteli ją už rankos.

– Ką jis pasakė?

Sira atlošia pečius. Nepaisydama brolio klausimo, atsisuka į pabaisą ir taria:

– Ko tu nori?

– Noriu nuvesti tave ten, kur kasdien vidurnaktis, o po kruvinu mėnuliu žvilga juodi vilkdalgiai, – šiurkščiu balsu atsako pada-ras, teturintis pusę veido.

Purtydama galvą, Sira virpančiomis kojomis žengteli atgal. Pa-daras ištiesia ranką, tokios didelės berniukas iki šiol nėra matęs. Jis išvysta, kaip plaštaka suima sesers veidą, ir tą akimirką jam širdį nusmelkia mintis, kad pabaisa padarys kažką blogo. Bet ber-niukas negali nė krustelėti, net piršto pakelti prie drebančių lūpų.

Pabaisos plaštaka ima slinkti prie Siros viršugalvio, berniukas lydi ją akimis. Pabaisa sugauna jo žvilgsnį ir šypteli puse lūpų, paskui sulenkia pirštus ir suspaudžia. Sira garsiai, pratisai ir

skausmingai rėkia, skamba visas miškas. Kai jos kūnas suglemba, pabaisa paguldo ją ant žolės, kur ji aimanuodama abiem rankom graibstosi už galvos plačiai atmerktomis, išsprogusiomis akimis. Padaras iškelia didžiules rankas, todėl berniukui pasirodo dar didesnis, ir baisiai sukriokia, net aplinkiniai medžiai ima tirtėti iki pat šaknų. Ir tame krioksme berniukas išgirsta tėvo vardą, išrėktą taip, kad linksta žemė, ir mintys jam ima painiotis iš siaubo.

Susigūžęs, išgąsdintas milžino rankų jėgos ir šiurkštaus balso, berniukas įsistebeilija į seserį, kuri raitosi ir vaitoja jam po kojomis. Pajunta, kad pabaisa žiūri į jį, ir pakelia akis. Padaras spokso viena auksiška akimi ir bukai, kraupiai šypsosi. Taip pat staiga, kaip pasirodė, netaręs nė žodžio, pabaisa išnyksta, ir berniukas lieka žiūrėti į tuščią erdvę.

Staiga Sira sušvokščia ir geibiai įsikimba broliui į kulkšnį.

Padaro kerai jau išsisklaidę, todėl berniukas apkabina daug didesnę seserį, jos juodos garbanos priglunda jam prie krūtinės.

– Kas čia buvo, Sira? Kas darosi? Kas tau?

Ji bando prabilti, bet iš burnos plūsteli kraujas. Berniukas mirtinai išsigąsta.

– Sira!

Sira vėl suklykia, kraujas pradeda sunktis jai iš akių ir ausų. Berniukas paklaiksta, visas jo kūnas dreba ir kratosi, tampomas traukulių. Ašaros vingiuota srovele ritasi veidu. Jis bando atsistoti, bėgti pagalbos, bet Sira dar tvirčiau sugniaužia jam kulkšnį. Jos mėlynos akys pradeda blaustis.

– Palauk, – iš paskutiniųjų ištaria ji, o kai jis prikiša ausį jai prie burnos, sušnibžda paskutinius žodžius savo gyvenime. – Prisimink vardą.

– To padaro vardą? – klausia berniukas, pakeldamas akis, lyg keistas žodis tebeaidėtų ūkanoje. Bet pamato tik gležną žalią augalą, išvirtusį ir nuvytusį. Lėtai sukdamiesi, juodi žiedlapiai byra ant žemės.

Iš širdies skausmo berniukas pradeda klykti.

Mažojo berniuko klyksmas galų gale pažadina Itaną. Nuogi pečiai suplukę nuo prakaito ir gaiviame nakties ore sparčiai vėsta. Jis apsvynioja drebantį kūną antklode, kambarys nustoja siūbuoti, širdis – plastėti. Pajunta keistą palengvėjimą, pamažu suvokęs: sapnas baigėsi, jis pagaliau pabudo iš dar vieno spalvingo pasikartojančio košmaro.